

El cor de pedra

[El gegant adormit - Vilanova de Sau]

ACTE 1:

ESCENA 1:

(LIA i ARLET entren a escena, tot està ambientat com un bosc a la muntanya. Porten un cistell ple de flors)

LIA: (relaxada inspira profundament) No et sembla encantador aquest lloc? Els ocells cantors, el vent de primavera... Arlet! M'escoles?

ARLET: (distreta) Ah? Sí, sí, només pensava... Lia, t'han dit mai "tens el cor de pedra"?

LIA: (rumia un moment en silenci) Vols dir que t'ho han dit a tu? I quina importància té? (es gira i continua recollint flors)

ARLET: (alterada) Que vol dir "I quina importància té"?! Sí, m'ho han dit que tinc el cor de pedra! Què vol dir això?! Que soc freda i distant? Què passa si mai soc capaç de sentir el que els altres, soc dolenta?! (s'asseu de genolls a terra capcota).

LIA: (s'apropa a l'ARLET amb calma i s'asseu al seu costat) Qui t'ho ha dit, que els cors de pedra són dolents? A aquest mateix bosc, per exemple, va viure no fa tant un noi amb el cor de pedra...

ARLET: (aixeca el cap curiosa)

LIA: Diu la llegenda que, quan el temps era temps i les bruixes passejaven entre les gents, un encanteri va tornar un cor de pedra en vent...

(fos a negre)

ACTE 2:

ESCENA 1:

(En temps passats a aquest mateix bosc, es troben a l'interior d'una cabanya en PEDRET i la seva MARE)

MARE: Pedret, fill meu, no és possible que passis el dia estirat sense fer res, per què no surts a jugar amb els altres nens?

PEDRET: No tinc cap intenció de jugar amb els marrecs aquests, m'és igual que siguis o no amiga de les seves mares.

MARE: Doncs ajuda la mama a endreçar la casa que estic molt cansada...

PEDRET: (irritat) Ai mare, no siguis pesada, endreçar la casa no és pas un treball per a un noiet com jo, tant em fa que estiguis cansada, no és el meu problema!

MARE: (enfurismada) Joan Pere Marcel Pujol de Vilanova de Sau, surt ara mateix a què et doni l'aire perquè em sembla que no has pensat gaire el que acabes de dir. Vinga, marxa al riu a rentar-te la boca i ja tornaràs a l'hora de sopar!

(La MARE empeny el PEDRET fins a la porta i li tanca als nassos)

ESCENA 2:

(El PEDRET camina enfadat per la vora del riu Ter mentre xuta les pedres que intencionadament abaten sense remordiment ocells, esquirols... una pedra desviada cau dins el riu donant al cap a una BRUIXA d'aigua)

BRUIXA: Qui ha gosat pertorbar les meves aigües!?

PEDRET: (rient malcarat s'assenyala amb els polzes orgullós, com si celebrés la victòria d'un partit de baseball) 10 punts per al Pedret per encertar la vella bruixa!!!

BRUIXA: (colèrica) Vella bruixa?! Nano insolent, t'alliçonaré!

PEDRET: (segur) I que penses fer vella bruixa, em transformaràs en gripau?

BRUIXA: (aixecant els braços com urpes d'àliga, les aigües del llac bullen enterbolides) De res et servirà plorar doncs ara dels teus ulls cauran menys que llàgrimes, però tèrbols rius que solcaran la teva cara empedreïda com cascades muntanyoses! La teva pell tornada en granit arrapós, espantós cos gegantí en pedra esferint homes i animals, mai de ser marrec gaudiràs, la teva curta mida ja no servirà per excusar el teu fred cor pedrós, Pedret, ara en gegant convertit, i escolta'm quan declaro que, si cap cop, tu mandrós marrec, t'adorms, mai no despertaràs!

(El bosc s'estremeix, aigües i arbres tremolosos precedeixen a un PEDRET confús ara transformat en gegant de pedra)

BRUIXA: Si tantes ganes tenies de cridar l'atenció ara segur tothom et veurà, marrec gegantàs.

(La BRUIXA desapareix entre les aigües del llac mentre les llàgrimes brollen com cascades dels ulls d'en PEDRET)

ESCENA 3:

(El PEDRET es troba agenollat al centre de l'escenari mentre massives onades llagrimeres brollen dels seus ulls, tota la vall al seu voltant es troba inundada per aquestes. Es veuen algunes vaques, cases, i gent flotant, CABRER neda fins al gegantàs)

CABRER: Ei tu, si tu, homenàs, les teves llàgrimes han enfonsat per complet la vall, no sé pas què t'ha posat així de trist, però per favor ara necessitem la teva ajuda així que deixa de plorar.

PEDRET: (mira atordit al seu voltant contemplant la pròpia destrucció) Jo he fet això? No és possible...

CABRER: Qui més mesura 100 peus d'alçada i té uns ulls que semblen cascades? Els actes tenen conseqüències, les accions fan mal, i ara necessitem que et facis càrrec.

PEDRET: (determinat) Potser sí que és cert, des d'aquí dalt ho veig més clar... sí, abans vaig fer mal, però era tan petit que no ho arribava a veure... No pateixis cabrer, faré el meu millor esforç...

ACTE 3:

ESCENA 1:

LIA: En Pedret va fer tan gran esforç per ajudar tots aquells a qui havia causat desgracia que, exhaust, es va estirar per descansar...

ARLET: NO! Si el Pedret s'adorm mai despertar germana, restarà en pedra!

LIA: (riu)

PETITA: I que va ser del Pedret, com acaba la història!?

LIA: (pica amb la mà el terra sobre el que estan assegudes) Ho escoltes?

(el vent bufa suaument, com sospirs d'un gegant adormit que desendrecen els cabells de l'ARLET)

ARLET: (aixecant-se ràpidament, saltant alegre) La muntanya, el Pedret és la muntanya (es tapa la boca ràpidament tement haver fet massa soroll)

LIA: El Pedret estava tan cansat després d'ajudar tot el poble que va tancar els ulls i, com havia predit la bruixa, el Pedret va dormir per sempre. La gent, però, mai oblidaria el cor bondadós del noi que els havia ajudat, el més gran cor de pedra.

FI